

Kinas utmaning av IMF som normsättande makt

En analys av IMF som normsättande makt gällande offentlig
skuldsättning och Kinas normutmaning

Abstract

This bachelors degree paper explores the research topic how Chinas new strategy and approach to development loans affect IMF as a normative power and ability to set norms in regards to public debt in Africa. The paper draws on the work of Robert W Cox and his Neo-gramscian theory of norm building in international organizations as well as constructivist theory to create a framework to analyze the Sicomines agreement between China and the Democratic Republic of Congo. The Sicomines agreement challenged the public debt norm set by IMF by using an unconventional method of introducing loans by the Chinese Exim bank using commercial terms to finance infrastructure and a subsequent mining project. By reviewing articles commenting the agreement, the agreement itself as well as the IMF framework, prior to, during and after the agreement the paper shows how IMF bends its framework to be more flexible in face of the normative challenge. As a consequent result IMF shows tendencies to bend their framework in countries where a normative challenge exists. The paper also finds that there is no inherent interest from China to challenge the norm if there isn't any profitable commercial interest to support or be gained.

Nyckelord: Robert Cox, IMF, Public Debt, Africa, China

Antal ord: 9667

Acknowledgements

Tack till Jakob Gustavsson min handledare, som med tips, rådgivning och givande konversationer varit vägledande på många vis utöver vad man kan förvänta sig, tack till min familj som stått ut med mina oregelbundna tider och mitt konstanta läsande och skrivande. Jag vill också passa på att tacka min vän på UD, som bad om att få förbli anonym, för hjälp med materialinsamling och att du tillsammans med min vän Max, hjälpte mig att översätta den dokumentation som fanns på franska, tack till min fästmo och hennes mamma för hjälp med att översätta från Mandarin. Även ett stort tack till min vän Marko, som med många goda och hjärtliga diskussioner stimulerat både tankar och åsikter till nya höjder och insikter.

Innehåll

1	INLEDNING	1
1.1	PROBLEMFÖRMULERING OCH FORSKNINGSFRÅGA.....	3
1.2	TIDIGARE FORSKNING	3
1.3	AVGRÄNSNING	4
1.4	ANALYSMETOD.....	4
2	TEORI OCH BEGREPP	6
2.1	ROBERT COX TOLKNING AV GRAMSCI	6
2.2	SOCIALKONSTRUKTIVISM	7
2.3	TEORIDISKUSSION.....	8
3	IMF SOM NORMATIV MAKT	9
3.1	KINAS NORMUTMANING KRING SICOMINESKONTRAKTET	12
4	KINAS APPROACH OCH IMFS REAKTION	17
4.1	IMF NYTTJAR POLITISK MAKT FÖR ATT HÄVDA SIN NORMATIVA MAKT	17
4.2	IMF MANIPULERAR SINA BERÄKNINGSMETODER	19
5	VAD INNEBÄR KINAS NORMUTMANING	22
6	SLUTSATS OCH DISKUSSION	26
7	KÄLLOR	28
7.1	PRIMÄRKÄLLOR.....	28
7.2	SEKUNDÄRKÄLLOR	29

1 Inledning

Subsahariska Afrika (i uppsatsen referat till som Afrika) har sedan kalla kriget varit fokus för mycket av världens bistånd och ekonomiska stödprogram. Detta via institutioner så som IMF, Världsbanken och donationer och bistånd från enskilda länder. Det inflytande som dessa donationer och institutioner har kommit att utöva på mottagarländerna har med tiden blivit allt större och mottagarländerna har sakta men säkert fått mindre och mindre inflytande över den egna budgeten och ekonomiska politik som förs. Den relation som kommit att utvecklas med tiden är en relation där västvärlden dominerar och bestämmer över den politik som förs, samtidigt som man paradoxalt försöker att arbeta mer och mer utifrån premisen att mottagarländerna skall utöva ägarskap över donationerna och biståndet, (recipient ownership¹). Tanken bakom recipient ownership, eller att utöva ägarskap över biståndet som mottagarland, är det viktigaste budskapet som etablerades i samband med Parisdeklarationen 2005, Parisdeklarationen, tillsammans med Partnerskapsdeklarationen från Busan 2011 och Accra Agenda for action 2008 är de dokument som har etablerat grundfundamenten och de internationella normer som är gällande för utvecklingsbistånd från väst i modern tid².

De policydokument som är ovan nämnda utvecklades och skrevs efter förfrågan av det som kallas OECD-DAC; organization for economic cooperation and development's development assistance committee, en organisation som för många är den röst och det forum där bistånd och hur man skall förhålla sig till detta, OECD-DAC definierar själva recipient ownership som följande:

”Developing country governments... take stronger leadership of their own development policies, and... engage with their parliaments and citizens in shaping those policies”³

I ett normativt sammanhang innebär det här att man inte längre skall sätta krav och definiera förutsättningar på samma vis som en extern bidragsgivare, utan dessa skall istället definieras och struktureras av mottagarlandet i samråd med den folkvalda församlingen och deras egna policyval⁴. Samtidigt som man argumenterar för mer lokalt ägandeskap av lån och policyinriktningar, fortsätter IMF och västvärldens betydelse att växa gällande bistånd till Afrika och utvecklingsländerna runt om i världen. Där finns många anledningar till varför så

¹ Recipient ownership

² OECD 2008; Busan High-level forum 2011

³ OECD 2008, sida 15

⁴ Ibid, sida 20

skulle kunna vara fallet, bland annat det faktum att Afrika under kalla kriget hade möjlighet att spela ut både väst och öst mot varandra för att vinstmaximera och få det största möjliga bistånd eller ekonomiska stöd tillgängligt.⁵ Men med kalla krigets slut förlorade de afrikanska länderna sin möjlighet att effektivt balansera mellan väst och öst, man fann sig således allt mer geopolitiskt marginaliserade och beroende av stöd från väst i en ensidig maktbalans.⁶

Ett annat skäl till varför IMF och Bretton Woods-institutionerna har kommit att få ökad betydelse är det faktum att organisationerna har varit av betydande vikt när det kommer till skuldlättnad (debt relief) något som har varit aktuellt ända sedan 1996⁷. På grund av att det ofta är samma länder som arbetar med skuldlättnad och har kontroll över IMF och Världsbanken kan man argumentera för att där finns tunga skäl för mottagarländerna att vara medgörliga och inte argumentera för sin sak. Det inflytande över mottagarländerna som de olika Bretton Woods-institutionerna kan utöva är som starkast, vid de förhandlingstillfällen som sker innan ett land har fått skuldlättnad eller någon annan form av stöd, givet premisen att det är då landet har mest att förlora på att säga nej till policyförslag från extern part. Rent konkret formaliseras det här genom att ett land behöver implementera en strategi för att minska fattigdom, och fullfölja de krav som stipuleras i den överenskommelse som träffas mellan landet och IMF, och implementera viktiga nyckelreformer för att få ta del av fullständig skuldlättnad.⁸

Sammanfattningsvis kan man argumentera för att IMF:s inflytande har vuxit med tiden och att stöd från Världsbanken och västvärlden har fått ökad betydelse i Afrika, främst på grund av bristande möjligheter att hävda sin rätt geopolitiskt samt frånvaron av alternativa lösningar än de som erbjuds från väst. Dessa länder blir således beroende av västvärlden för skuldlättnad och de utvecklingspolicys som erbjuds för att kunna etablera en kreditvärdig ekonomi med internationella mått mätt.

Med det här som grund kan man se hur den kinesiska närvaron har vuxit i Afrika sedan början av 2000-talet. Under premisen att Kina inte är en del av OECD-DAC kan man således ponera att Kinas agerande utanför den ram som IMF har etablerat, utmanar den normer som organisationen har satt upp, oavsett om det är deras avsikt eller inte. Det är även här uppsatsen kommer att lägga stort fokus, genom att peka på att utvecklingsstöd och bistånd, är två skilda ekonomiska verktyg när man tittar på den kinesiska närvaron i Afrika. Det blir således viktigt att definiera vilken typ av normutmaning det skulle kunna innebära, och vilken typ av kinesisk närvaro som ligger i fokus.

⁵ Alastair Fraser, Lindsay Whitfield 2009, sida 45-73

⁶ Ibid, sida 64

⁷ Ngaire Woods, 2008

⁸ IMF 2013c

1.1 Problemformulering och forskningsfråga

Den här uppsatsen kommer att arbeta utifrån den övergripande forskningsfrågan:

Hur påverkar Kinas agerande i Afrika IMF som normsättande makt.

För att göra det mer överskådligt och skapa en övergripande struktur, kommer jag att ha tre delfrågor som kommer att vara vägledande för uppsatsen och diskussionen, de tre delfrågorna är som följande:

- Hur fungerar IMF:s normsättande makt i ett nutida och ur ett historiskt perspektiv
- Hur ser Kinas utmaning mot IMF:s normsättande makt ut?
- Vilken betydelse och hur påverkar Kinas utmaning av IMF:s normsättande makt IMF:s arbete?

Syftet med uppsatsen kommer således att vara en diskussion av IMF:s normativa maktutövning gällande offentlig skuldsättning, och belysa den normutmaning som i dagsläget sker av Kina. Frågeställningen likt uppsatsen är uppdelad i tre delar, där man kan se ett initialt fokus på att definiera den normsättande makt som IMF använder och utövar, hur den kinesiska normutmaningen ser ut och vilken betydelse en sådan utmaning kommer att få för framtiden. För att belysa den normativa makten kommer jag att använda mig av ett teoretiskt ramverk som bygger på Robert. W. Cox tolkning av Gramsci, och med stöd från socialkonstruktivistisk teori. Med hjälp av den här teorigrunden, kan man argumentera för hur makten att etablera premisser för diskussion och konversation blir lika viktig som makten att ställa krav inom premisserna.

För att göra normutmaningen mer konkret och tillgänglig som läsare, kommer uppsatsen att använda sig av ett specifikt fall, Sicominestförhandlingarna i Kongo, som visar hur det faktum att där inte längre finns en aktör i Afrika som arbetar med bistånd och utvecklingsstöd påverkat utvecklingen. Förhoppningen är att med hjälp av det material som uppsatsen presenterar, kunna redogöra för användandet av normativ makt från internationella organisationer och hur dessa påverkar utvecklingen i Afrika.

1.2 Tidigare forskning

Där finns i dagsläget inte mycket forskning om IMF som normativ makt att tillgå, den forskning om normativ makt och större institutioner har mestadels varit fokuserat på EU som normativ makt. Men att jämföra IMF och EU anser jag vara

alldeles för långsökt och att försöka ta avstamp i någon forskning kring EU för att sedan vidga den till IMF är något som den här uppsatsen inte mäktar med att göra. Den tidigare forskning som funnits att tillgå har främst handlat om skuldlättnad, tillväxt och bistånd i Afrika kontra Bretton Woods-institutionerna, även om den forskningen inte har varit inriktad på normativitet har den ändå varit guidande och man har kunnat förnimma trender och tendenser som har varit vägledande och till hjälp.

1.3 Avgränsning

Uppsatsen kommer främst att fokusera på IMF som normativ makt och via de officiella dokument som finns peka på hur IMF ur ett historiskt perspektiv har utvecklats och blivit mer och mer normativt. Huvudfokus kommer inledningsvis därför att ligga på IMF och de officiella dokument som finns att tillgå. Uppsatsen kommer vidare att arbeta med den normutmaning som Kina sätter upp och till sin hjälp titta på officiella uttalanden och dokumentation som härrör till de utvecklingsbanker som verkar och de investeringar som har gjorts i Afrika. Normutmaningen kommer sedan att påvisas med hjälp av material som undersöker och dokumenterar förhandlingarna kring Sicomincesavtalet mellan Kina och Kongo. Samt de inledande förhandlingarna mellan Kongo och IMF.

1.4 Analysmetod

Uppsatsen kommer vara teorianvändande och teoriprovande i den mening att den bygger på en tolkning av Robert W Cox vidareutveckling av Gramscis tolkning av marxismen. Med hjälp av den tolkning som görs av Robert W Cox, kommer jag att granska den normativa kraft som IMF bär med sig och hur den verkar inom sitt område.⁹ Jag gör dock ingen ansats att vara fullständigt teorituvecklande, utan avser främst att prova den förklaringskraft som Robert Coxs teoribildning har för fallet IMF och normativ makt. Uppsatsen kommer sedermera att jämföra det tillvägagångssätt som IMF har gentemot bistånd och att ge utvecklingslån, med det tillvägagångssätt som de kinesiska investeringsbanker som är verksamma i Afrika använder, i den här meningen blir det en jämförande fallstudie. Men där Teorell och Svensson pekar på att man bör sätta upp ett schema eller en tabell för att peka på kontrafaktiska skillnader, kommer den här uppsatsen att ställa de krav som IMF använder sig av som grundmallen, och sedan peka på viktiga skillnader

⁹ Teorell och Svensson, sida 48

från det kinesiska tillvägagångssättet.¹⁰ Till min hjälp för att peka ut de mest signifikanta skillnader och hur de appliceras rent praktiskt, kommer jag att studera ett specifikt fall. Den så kallade Sicominesförhandlingen i Kongo, där både IMF och Kina förhandlade om att ge stöd till gruvbrytning av råvaror och material. Sicominesfallet är intressant för det är ett av få fall där man kan ställa IMF och Kina mot varandra där de båda aktivt har erbjudit sitt stöd. I det här avseendet skulle man kunna argumentera för att det är ett tungt vägande fall.¹¹

¹⁰ Ibid, sida 239

¹¹ Teorell och Svensson, sida 151,222

2 Teori och Begrepp

Uppsatsen kommer att använda sin teoretiska grund utifrån Robert W Cox tolkning av Gramsci, med stöd från socialkonstruktivistisk teori som ger ytterligare stöd till det faktum att normativitet och möjligheten att bestämma premissen för en konversation är en viktig form av maktutövning. Den teoretiska utgångspunkten kommer således vara, Robert, W Cox tolkning av Gramsci och en modell härledd därifrån.

2.1 Robert Cox tolkning av Gramsci

Uppsatsen tar sin teoretiska grund i en teori som Robert Cox har formulerat efter att denne försökt göra en nytolkning av Gramsci för att applicera Gramscis marxistiska tolkning i en modern tappning. Cox tolkning bygger på att traditionella teorier främst är vad han kallar problemlösningsorienterade, varpå moderna kritiska teorier arbetar för att utmana de befintliga ideal som finns enligt nya premisser.¹² I sin teoribildning pekar Cox på de traditionella teorierna som bristande i sin förklaringsstyrka på grund av att de främst ser krig som en förlängning av politiska problem enligt en symmetrisk linje med stigande grad av problematisering och problemlösning, det vill säga att när man utifrån traditionella teorier väljer att enbart fokusera på problemlösning, riskerar man att bortse från bakomliggande strukturer och viktiga dimensioner som inte ryms i ett problemlösningbaserat perspektiv. Cox menar att man istället borde fokusera mer på att granska bakomliggande strukturer som inte är definierade enligt ett problembaserat fokus.¹³ Vad man istället bör fokusera på är inte att enbart analysera och undersöka problematiken inom den struktur som finns, utan att ta ett steg bakåt och analysera problemet inom strukturen, men även strukturen i sig självt som en del av problemet.¹⁴ Cox menade att strukturen inte var den ensidiga katalysatorn eller aktören man behöver analysera, utan att strukturen i sig skapar motiv och underliggande hinder vilka sedan etablerar en premiss, en ram för vad

¹² Peoples och Williams, sida 31

¹³ Ibid

¹⁴ Ibid, sida 32

som kan eller inte kan göras¹⁵. Den struktur som uppehålls blir en form av strukturell hegemon, som upprätthåller sig själv och de ideal som stödjer sin egen världsbild eller världssyn, men att den här hegemonen kan utsättas för utmaningar från andra strukturer som kämpar om inflytande parallellt. Samtidigt menade Cox att det var viktigt att inte bortse från det rationella agerande inom det anarkiska system som realismen påtalar som sanning, detta på grund av ett samband mellan tre faktorer. Som bilden visar:¹⁶

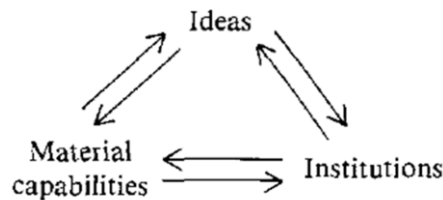

Figure 1

Sambandet Cox pekade på var ett multidirektionellt, där resurser och materiell produktionsförmåga, idéer och internationella institutioner, påverkade och agerade utifrån de premisser som skapades beroende och oberoende av varandra. Idéer var i det här avseendet inget som försvann över tid, utan något som kunde påverkas av samtiden och utvecklas till något nytt. De institutioner som finns eller skapas ligger till grund för att skapa hegemoni, men även som en form av slagfält där konkurrerande krafter och idéer kan kämpa för att få plats och utrymme för självförverkligande.¹⁷

2.2 Socialkonstruktivism

Socialkonstruktivism som teori bygger på en tanke om att verklighetsuppfattningen som sådan är en socialt konstruerad bild, en tankekonstruktion baserad på normer och personliga uppfattningar inom en större grupp eller för en individ. Den är således inte en absolut sanning, utan kan skifta baserat på förändringar inom gruppen eller de normer som definierar den.¹⁸ Teorin avser inte att människor inte är individer eller att man inte kan vara en egen individuellt tänkande människa, utan att vi förhåller oss, tänker och tycker utifrån etablerade strukturer och premisser, våra åsikter och vårt sociala beteende styrs av ett underliggande konsensusbaserat beteende. Vår världsbild skapas och

¹⁵ Robert W Cox, 1996

¹⁶ Figure 1, Ibid

¹⁷ Ibid

¹⁸ Peoples och Williams, sida 15

upprätthålles av sociala konventioner och institutioner som filtrerar, sprider och etablerar en viss världsbild. Dessa tas sedan in via olika ramverk, inom socialkonstruktivismen avses främst språket och språkbruket.¹⁹ Luckmann och Berger, två forskare inom det berörda området pekar på att det inom säkerhetsstudier bär specifik relevans applicerat på säkerhetsbegreppet och säkerhet i sin helhet, på grund av att man kan identifiera två principiella antaganden. Det första antagandet är att man kan dela in sin världsbild och uppfattning i två huvudsakliga kategorier, säkerhet kontra osäkerhet, dessa är stöpta ur vår vardag och de tankar som formar vårt medvetande. Vidare pekar Berger och Luckmann även på det faktum att de konceptuella tankar och processer som kan identifieras som tydliga sociala konstruktioner, kan användas även på andra områden som inte är associerade till studiet av säkerhet.²⁰ I sin skrift *the culture of national security: norms and identity in world politics*, pekar Katzenstein på att det är av vikt att man vågar applicera ett sociologiskt tillvägagångssätt på de traditionella frågorna. För att lyfta fram den roll som identitet, historia och normer har och hur de påverkar.²¹

2.3 Teoridiskussion

Utifrån de teorier som har diskuterats ovan, kommer uppsatsen i huvudsak att luta sig mot Robert Cox som teoretiskt ramverk, då både socialkonstruktivism och Robert Cox tolkning av Gramsci är av relevans för uppsatsens syfte finns där goda anledningar att arbeta för att kombinera de båda. Genom att kombinera det perspektiv som socialkonstruktivism etablerar om språkets betydelse med det perspektiv Cox lyfter fram kring internationella strukturer och idéernas kraft finns där god potential till att kunna analysera och peka på en normativ utveckling gällande IMF:s agerande. Även realism/neorealism hade kunnat vara till hjälp för att kunna förklara staters agerande och hur stater agerar rationellt utifrån sin egna överlevnad i ett anarkiskt system. Men då realism och Cox perspektiv har en epistemologisk motsättning är det tvivelaktigt att det skulle kunna producera ett resultat som är gångbart ur ett vetenskapligt syfte.

¹⁹ Ibid, sida 16

²⁰ Ibid, sida 17

²¹ Ibid

3 IMF som normativ makt

IMF är utifrån den teoretiska grund som definierats tidigare en normativ makt, IMF är en del av det nätverk av organisationer som definieras som hegemoniska mekanismer. De hegemoniska mekanismerna i den här uppsatsen, grundar sig på en tolkning av Robert W Cox och Jacobson,²² huvudtesen kring varför IMF är en del av de hegemoniska mekanismerna grundar sig i att IMF domineras av en västledd koalition. Där den största andelen av röster i de beslutande organen och dess styrelse leds och kontrolleras av västvärlden, dessa länder är även de nationer som bidrar med den större delen av det finansiella stödet till den operativa budgeten. Det är även samma länder som har det största agendasättande inflytandet, bland de länder som finns i den västledda koalitionen, är bland annat USA, Storbritannien och Frankrike. USA är i det här sammanhanget den principiellt dominanta medlemmen. Argumentet att USA är den principiella medlemmen i en västledd koalition stöds även av det faktum att USA har den största procentuella andelen röster, i dagsläget 16,54%.²³ De röstandelar som USA har verkar inte som något anmärkningsvärt i sig självt, men om man tittar på det faktum att varje större beslut, eller betydande beslut måste godkännas av en majoritet om 85%, så ger det USA ett effektivt veto, om än informellt. Man kan således blockera omröstningar i frågor som inte ligger i linje med den egna agendan och har inte för avsikt att släppa det inflytande man har över organisationen.²⁴ Samtidigt är det viktigt att lyfta fram att man inte är allsmäktig inom IMF trots sitt veto, utan att USA vid flertalet tillfällen varit tvungna att förlita sig på stora koalitioner för att få sin vilja igenom. Man har inte allsmäktigt inflytande över att sätta agendan, men man har en möjlighet att blockera förslag man inte vill bifalla.

Den syn på IMF som en hegemon och del av världshegemonin som jag grundar min tes på, baseras på Cox teoribildning kring institutioner som en integrerad del av Pax Americana²⁵, vilket grundades och etablerades i samband med andra världskrigets slut, och som efter mer än fyrtio år sedan andra världskrigets slut, fortfarande är en stark ekonomisk och politiskt normativ faktor, specifikt har man ett stort inflytande ibland annat Afrika, där man i dagsläget är starkt agendadrivande kring offentlig skuldsättning och demokratisering. Synen vilar på två antaganden:

²² Robert W Cox, Harold Jacobson, 1973

²³ <https://www.imf.org/external/np/sec/memdir/members.aspx#1>, 2016-11-01

²⁴ <http://www.bloomberg.com/news/articles/2015-05-12/obama-administration-said-to-reject-plan-that-threatens-imf-veto>, 2016-10-10

²⁵ Donald E Weatherbee, sida 23, Robert W Cox, 1996

- De internationella organisationerna har sin makt grundad i stöd, materiella tillgångar och möjligheter som ges av främst USA i egenskap av världshegemon, men också av andra västallierade nationer, med stort intresse av de beslut som tas i IMF och med stort inflytande över dess agenda. Dessa stater manipulerar agendan och är agendasättande via viktade röstantal i de beslutande organen, eller via formella och informella diplomatiska kanaler som man använder för att påverka dessa beslut. Således kan man utifrån detta argumentera för att internationella organisationer agerar och verkar i världen baserat på vad de mest inflytelserika staterna har för egen agenda.
- De olika internationella organisationerna har normsättande makt i form av att etablera normer, men också en normutkrävande makt genom att tvinga svagare länder att förhålla sig till de etablerade normerna. Man har via detta möjlighet att både sätta en agenda och tvinga andra att acceptera och förhålla sig till agendan. Genom att främja och arbeta utifrån de normer som de mest inflytelserika deltagarländerna i de internationella organisationerna önskar att framhäva. Genom att som hegemon stat inom de internationella organisationerna knyta till sig stora mitten-centerkoalitioner har man möjlighet att frysa ut extremare åsikter som skulle kunna påverka och hota det status quo som finns. Även den här typen av normativ makt, har sin grund i de materiella tillgångar som de stora inflytelserika nationerna har till sitt förfogande.

IMF har som organisation en konceptuell makt att stärka normer genom rapporter och uttalanden som påverkar hur statliga, icke statliga och stater agerar och via ekonomiska frågor. Man har även möjlighet att etablera egna normer bland annat via rapporter så som ”global financial stability report”, som senast släpptes den 5:e oktober 2016²⁶.

Det är här IMF har möjlighet att utöva sin normativa makt till fullo, bland annat kan man i deras grundläggande premisser finna deras attityd till offentlig skuldsättning:

”To give confidence to members by making the general resources of the fund temporarily available to them under adequate safeguards, thus providing them with opportunity to correct maladjustments in their balance of payments without resorting to measures destructive of national or international prosperity”.²⁷

Vidare definierar man i sina krav att IMF skall vara en grundläggande och guidande aktör för fonden i sin helhet, när man först grundade IMF hade man inte den här typen av premisser för sitt arbete, utan dess grundläggande mandat var att ge medlemsländerna ekonomiskt bistånd och tillgång till sina resurser utan några förbehåll. För att förebygga valutaunderskott och bytesbalanser. Istället har

²⁶ <https://www.imf.org/external/pubs/ft/gfsr/2016-10-10> , 2016-11-01

²⁷ IMF Articles of agreement 2011, sida 2

man kommit att utveckla en annan grundläggande premiss med tiden, där man ställer fler och fler krav. På grund av yttre påverkan från USA kopplade man tillgången organisationens resurser och stöd från IMF till mottagarnationens policyförfarande redan 1952. En förändring som huvudsakligen kom till baserat på krav från USA som vid det tillfället var ett av få länder i världen som hade resurser och möjlighet att stödja IMF ekonomiskt. Man började ställa krav för att försäkra sig om att de länder som mottog stöd och lån från IMF skulle ha möjlighet att betala tillbaka de resurser man hade lånat.

Som ett led av detta började IMF ställa motkrav på de lån man gav till sina medlemsländer, för att tillmötesgå de krav som USA ställde för att vara en fortsatt del av och bidragsgivare till IMF. Slutligen blev de förändringar man diskuterat och arbetat för att implementera en del av IMF:s dåvarande "articles of agreement" redan så tidigt som 1969.²⁸ Man kan utifrån detta argumentera för att där redan för femtio år sedan fanns tendenser, att knyta sin normativa makt och förmåga att ställa krav som internationell organisation till de intressen som uttryckts av USA. Rimligtvis kan man även här anta att detta var en av de första indikatorerna på att den internationella organisationerna – i det här fallet IMF – blev påverkade av den hegemoniska staten och deras policyintressen.

IMF fortsatte att arbeta utifrån de riktlinjer man la upp under slutet av 60-talet till så sent som 1980, då man förändrade sin syn på hur man borde arbeta som ett led i att försöka hitta lösningar på den ekonomiska kris som började torna upp. Med allt ökande statsskulder bland världens länder började IMF söka efter nya typer av lösningar för att kunna ge sina medlemsländer nytt stöd och bemöta den nya form av problem som man inte hade behövt ta ställning till tidigare. Det ledde snart fram till de nya krav som man kom att formulera och senare även inkludera i sina stadgar för stöd och lån blev allt mer och mer omfattande och djupgående än vad de hade varit tidigare. Kraven som blev formulerade kan sägas ha varit präglade av den samtida politiska filosofi som var rådande, präglad av den neoliberala våg som rådde inom världspolitiken vid det tillfället, där huvudsyftet var att minimera den statliga involveringen i marknads och samhällsfrågor. Dessa krav kan man bland annat se reflekterade i den rapport som en av IMF:s systerorganisationer Världsbankens släppte, omnämnd som "the berg report" 1981.²⁹ Rapporten från Världsbanken, argumenterar för att man skulle motarbeta och ta bort statligt stöd i högsta möjliga mån, och att de policybeslut man skulle arbeta utifrån skulle vara exportorienterade, den här typen av policyinriktning och syn på vilka beslut som skulle tas för att vara en välmående nation, kom även att implementeras i IMF via deras Structural adjustment facility, SAF, som etablerades 1986.³⁰

Det blev dock sakta men säkert uppenbart att den strukturella typ av krav man ställde och arbetade utifrån som grundpremiss inte hade lyckats med sitt huvudmål. Att minska fattigdom eller stärka ekonomisk tillväxt bland de länder

²⁸ IMF Articles of agreement 2011, Artikel V, Sektion 3, Ariel Buiara, 2003

²⁹ World Bank, Berg report, 1981

³⁰ Ariel Buiara, 2003, JAqueline Berg, 2007

som var mottagare för stöd från IMF, man övergick därför till att arbeta utifrån premissen ”good governance” – den goda myndighetsutövningen. Man flyttade därför fokus från mitten av 1990, till myndighetsutövandet, att motverka korrupktion och ökad transparens från det tidigare fokuset kring ekonomiska tullar och subventioner. Med det ändrade fokus och den ändrade policyinriktningen, kom man också att ställa en ny typ av krav. Kraven kom istället att handla om civilsamhället och införandet av lagar.³¹

Under 90-talet kom de krav som IMF ställde att öka och bli allt mer omfattande och de nådde sin kulm under 1997-1998, i samband med den asiatiska finanskrisen, när länder så som Sydkorea och Indonesien bad IMF om ekonomiskt stöd. I samband med detta ställde man fler och mer omfattande krav än vad man hade gjort förut, och även IMF själva medger idag att man ställde alldeles för många krav, och att dessa krav inte på ett tillfredsställande vis tog hänsyn till de sociala faktorer och utfall som de hade i respektive land.³²

3.1 Kinas normutmaning kring Sicomineskontraktet

Kinas sätt att utmana IMF:s normsättande makt reflekteras i Sicominesöverenskommelsen, överenskommelsen i sig har reviderats och omförhandlats genom åren och avtalet har uppdaterats för att reflektera nya förhållanden. Genom att titta på de olika förändringar som skett kan man också få en inblick i vad de nya texterna i de olika kontrakten speglar för förutsättningar. Utifrån ett historiskt perspektiv är Sicominesöverenskommelsen en okonventionell lösning i sammanhanget infrastrukturinvesteringar och gruvdrift i Kongo sen efterkrigstiden. Då tidigare överenskommelser som skett varit strikt kommersiella. Tidigare har överenskommelser gällande infrastrukturinvesteringar av denna typen varit finansierade via bistånd eller lån som inte är satta efter marknadspris (concessional loans) från aktörer som arbetar med bistånd eller utvecklingslån så som Världsbanken, den afrikanska utvecklingsbanken, EU eller olika privata lån från länder i väst. Sicominesavtalet blev ett trendbrott på så vis att man kombinerade två ekonomiska sfärer som tidigare varit åtskilda, kommersiell gruvdrift med infrastruktuursatsningar.

Sicominesöverenskommelsen har av många blivit stämplad som en produkt av förhandlingar, man kan argumentera för att det hade varit en produkt av just förhandlingar om förutsättningarna hade varit ett utbyte mellan koppar och råvaror från gruvdriften i utbyte mot ett speciellt typ av infrastruktur. Men det som skiljer det här avtalet från många andra är att så inte är fallet, istället är

³¹ Ariel Buirra, 2003, Jaqueline Berg 2007

³² Ibid

Sicominesöverenskommelsen ett finansiellt avtal med en specifik typ av säkerhet knuten till avtalet. Avtalet är istället för att vara ett strikt byte av infrastruktur mot råvaror, uppbyggt på så vis att vinsterna från gruvdriften, används för att återbetala given kredit som har getts för att finansiera både gruvdriften och infrastruktursatsningar av offentlig typ i Kongo, så som skolor, sjukhus och vägar.³³

Den typ av kredit som gavs i samband med avtalet kring Sicominesgruvdriften, var och förblir en kredit av öppen typ och utan något definitivt slutdatum, något som reflekteras i det första skriftliga förhandlingsdokumentet daterat september 2007, "the memorandum of understanding". I det dokumentet, nämns en bestämd summa om 6.6 miljarder dollar i förhållande till de infrastrukturprojekt som var tänkt att finansieras vid det tillfället.³⁴ Men vid en vidare granskning kan man finna att den summan inte fanns med i någon av de följande kontrakten eller texterna, i huvudkontraktet "convention de collaboration" från april 2008, kan man istället hitta följande formulering "Den totala finansieringssumman för infrastrukturprojekt, kommer att bestämmas i enlighet med resultatet från gruvbrytningsprocessen".³⁵ Från det här kan man istället tyda att den kinesiska motparten inte kommer att tilldela mer finansiellt stöd än vad gruvbrytningen kan producera i värde.

Sicominesöverenskommelsen har i stort blivit tolkad som ett lån gällande en bestämd summa och en specifik typ av kompensation. Vilket till stor del har sin grund i hur den blivit presenterad av den Kongolesiska regeringen och IMF,³⁶ där man bland annat för att försöka göra överenskommelsen mer lättförståelig har valt att presentera den som om det vore ett standardlån och en standardöverenskommelse mellan ett land- organisation i väst och dess afrikanska samarbetspartners. Den konventionella metoden för att ge lån och ta emot lån från exempelvis Världsbanken och den afrikanska utvecklingsbanken är sådana så att ifall ett lån ges för infrastruktursatsningar så som att bygga en väg, blir hela summan utbetald på en gång. Istället är den överenskommelse som träffats mellan Kina och den Kongolesiska regeringen i det här fallet utan några förbestämda summor. Infrastruktursatsningar och finansiering av sådana kommer enligt den här överenskommelsen enbart ske ifall gruvdriften är lönsam nog för att återfinansiera de lån som getts. Implikationen av att använda en sådan typ av överenskommelse kan tolkas på två vis. Det första är att den summa som skall bli utbetald inte är förutbestämd och inte heller dedikerad till något specifikt projekt. Det andra man kan härleda från den här typen av överenskommelse är att utbetalningar kan ske med ett långsamt tempo, istället för att betalas ut i en klump kan man använda sig av stegvis finansiering. Vilket skulle korrelera väl med att betalningen finansieras av de vinster som gruvdriften ger. För att förstå skillnaden

³³ Convention de collaboration 2008

³⁴ Protocole d'accord 2007, sida 9

³⁵ Convention de collaboration 2008, Sida 11, artikel 9, översatt från franska och mandarin

³⁶ IMF 2010, sida 10

i vad IMF och Kina erbjuder är typen av utbetalningar och återbetalningsmetod en signifikant faktor.

I termer av lån som används för att finansiera gruvdrift och mineralbrytning så finns där ingen definitiv summa som att ta ställning till, då det skulle fastställas i en studie en så kallad "feasibility study"³⁷, den har dock inte offentliggjorts. Den summa som finns att ta ställning till och använda i min undersökning är 3 miljarder dollar, vilket är en summa som är reflekterad i två av de officiella dokument kring uppgörelsen. Där definieras 3 miljarder dollar som den högsta summa som skulle kunna bli utbetalad i den första omgången av infrastruktursatsningar.³⁸ En summa som kvarstod efter att avtalet förhandlades om som det maximala som kunde lånas ut respektive lånas av *China Exim bank*, för att finansiera infrastruktursatsningar.³⁹

Det är dock viktigt att inte tolka den utskrivna summan om 3 miljarder dollar som en absolut summa som kommer att bli utbetalad, utan den bör snarare bli tolkad som en öppen överenskommelse om potentiell utbetalning, mycket likt en kredit på ett kreditkort. Det förvånade därför många när man i Mars 2013, rapporterade att man fram tills december 2012, enbart hade betalat ut 485 miljoner dollar i infrastruktursatsningar i förhållande till de utlovade 3 miljarder som var möjliga.⁴⁰ Det här är en normal utveckling givet förseningar och avsaknad av tillräcklig produktivitet från gruvindustrin, men för analytiker och observatörer utifrån vilka antog att det här var samma typ av lån som IMF och andra internationella institutioner och långgivare använder vanligtvis var det här en ny insikt.

Även om man kan ponera att sicominesöverenskommelsen enbart är en strikt kommersiell transaktion, ett affärsavtal mellan två nationer, strukturerade man överenskommelsen och den kredit man erhöll som en form av skuld mellan den Kongolesiska regeringen och dess långgivare. Det på grund av att man inkluderade en klausul i avtalet, vilken stipulerade att 25 år efter att man etablerade "Sicomines joint venture" 2007, tvingas den Kongolesiska regeringen betala tillbaka den skuld som etablerats för att finansiera gruvdrift och infrastrukturprojekt. Utifall att gruvdriften inte av sig självt betalat av de utgifterna för en komplett återbetalning.⁴¹

Den här typen av statlig återbetalningsgaranti var ett av de mer kontroversiella inslagen i Sicominesöverenskommelsen, och var en av de två huvudskälen till varför överenskommelsen inte anses överensstämja med den norm som IMF har etablerat gällande offentlig skuldsättning. Utan den statliga återbetalningsgarantin som är inkluderad i kontraktet, skulle transaktionen ha varit ansedd som en privat överenskommelse och transaktion. En strikt kommersiell

³⁷ Convention de collaboration 2008, sida 10, artikel 7.2

³⁸ Convention de joint venture 2008, sida 70, artikel 52.2, Convention de collaboration 2008, sida 15, artikel 12

³⁹ Avenant 3, 2009, sida 6-7 artikel 6

⁴⁰ Johanna Jansson, The sicomines agreement: Change and continuity in the Democratic Republic of Congo's international relations

⁴¹ Convention de joint venture 2008, sida 18, artikel 13, punkt 13.3.4

överenskommelse och den kredit man erhöll skulle heller inte utmana IMF som normsättande makt. Den andra anledningen till varför överenskommelsen utmanade den norm som IMF etablerat var en av huvuddelarna i överenskommelsen, den totala summan som skulle betalas ut i form av stöd, räntan och tiden innan återbetalningsskyldigheten inföll sig den så kallade ”grace period” för lånet var inte huggen i sten utan kunde förändras och manipuleras fritt. Det här på grund av att överenskommelsen i sig var en överenskommelse om kredit, inte en överenskommelse om ett lån av en bestämd summa. Den här metoden för att arbeta med offentlig skuldsättning skiljer sig signifikant från den typ av verktyg som man använder sig av bland de västerländska långivarna och internationella organisationer där alla faktorer är satta och bestämda redan innan något lån beviljas.

Anledningen till att en sådan överenskommelse med bestämd ränta och återbetalningsperiod aldrig gjordes, var på grund av att återbetalningstiden är avhängig gruvdriften och produktionstakten. Således är återbetalningstakten beroende på den vinst som man kan få från driften av gruvan, och tidsfristen innan man blir återbetalningsskyldig utgår först när driften är lönsam nog för att kunna återbetala den summa man har lånat.⁴²

På grund av att man hade en öppen struktur på avtalet, tillsammans med det faktum att överenskommelsen inkluderade en statlig återbetalningsgaranti för vad som allmänt är ansett som en kommersiell överenskommelse om gruvdrift, vilket ledde IMF till att dra slutsatsen att överenskommelsen inte var förenlig med deras ramverk för statsskuld och offentlig skuldsättning. Den slutsatsen drogs även om det inte var möjligt att göra en exakt avvägning och bedömning av förmånlighetsgraden (concessionality level) kring lånet och dess utformning. Då flera viktiga faktorer så som ränta och återbetalningsperiod inte var definierade utan rörliga.

När IMF gjorde sin initiala bedömning tog man inte heller i åtanke det faktum att överenskommelsen i stort sett var totalt sifferlös, man hade inte definierat något i bestämda tal eller antal i de kontrakt som reglerar överenskommelsen, vilket pekar på slutsatsen att den kinesiska finansiären, China Exim Bank, hade tagit de tidigare investeringar gjorda av västerländska biståndsgivare i åtanke. Jag vill mena att där finns tendenser som pekar på att den oro och de krav man tagit fram och den oro man känt från västvärlden och internationella organisationer så som IMF gällande offentlig skuldsättning gått alldeles för långt i det här fallet. De kinesiska investerarna hade och har inte för avsikt att betala ut mer i bistånd eller investeringar än vad man säkert kan erhålla från gruvdriften i form av vinst.⁴³ Det här pekar på den fundamentala skillnaden mellan de kinesiska aktörerna och de västerländska och de internationella organisationer som de västerländska biståndsgivarna arbetar via. De kinesiska investerarna och finansiärer, i det här fallet China Exim Bank och deras

⁴² Convention de joint venture 2008, sida 70-71, artikel 52, Convention de collaboration 2008, sida 15-16, artikel 12

⁴³ Convention de collaboration 2008, sida 11, artikel 9

tålamodsfulla och återhållsamma tillvägagångssätt visar sig via den återhållsamma takt de sköter sina utbetalningar av bistånd och också enligt vilken deadline som fullständig återbetalning skall ske enligt. Man är mer villig att vara flexibel och långsiktig. En av de få faktorer som var tydligt definierade i överenskommelsen, även om det inte gav någon hjälp till IMF när de skulle bedöma överenskommelsen eller komma med ett eget bud, var räntesatsen. Överenskommelsen anger att krediten för att finansiera gruvdriften, är som följande; 70 procent av lånet är givet mot en ränta om 6.1 procent, medan de kvarvarande 30 procent av lånet är räntefritt och ett delägarlån.⁴⁴ Det hjälpte dock IMF föga då man fortfarande hade strikta förhållningsregler gällande att ge lån eller finansiering till kommersiella åtaganden samtidigt som man erhöll en nationell återbetalningsgaranti, således hade man inte strukturerat det som offentlig skuld överhuvudtaget från första början. Man kan sammanfatta det som att överenskommelsens utformning och grundläggande premisser utmanade IMF:s förhållningssätt och skuldsättningsnorm på flera vis.

⁴⁴ Convention de joint venture 2008, sida 70-71, artikel 52, Convention de collaboration 2008, sida 15-16, artikel 12

4 Kinas approach och IMF:s reaktion

Om man tittar på Sicominesöverenskommelsen ur ett historiskt perspektiv kan man se en trend där IMF har använt mer och mer av sitt inflytande för att forma överenskommelsen till något som organisationen kan stå bakom. När överenskommelsen blev omförhandlad i oktober 2009, hade man förändrat strukturen i avtalet, förändringar som reflekterade de krav som IMF hade ställt på de två länderna. Jag vill mena att det här är den form av normativ makt som uppsatsen hade som mål att lyfta fram. Utöver att förändra strukturen kring överenskommelsen i de skrivna kontrakten, gjorde IMF även en annan förändring för att få Sicominesöverenskommelsen att följa de normer kring offentlig skuldsättning som man arbetar utifrån. IMF förändrade sitt förhållningssätt, interna diskussion och sitt externa informationsflöde, där man försiktigt tänjde på sina regler för offentlig skuld. Man använde omarbetade formler och metoder för att räkna ut tilldelade resurser på ett så pass generöst vis att Sicominesöverenskommelsen utmålades som en högst förmånlig överenskommelse vilket den inte är.

4.1 IMF nyttjar politisk makt för att hävda sin normativa makt

I samband med att Sicominesavtalet började diskuteras under 2007 i samband med att man skrev på den första överenskommelsen, var det av stor betydelse för IMF:s mest inflytelserika nationer att se till att Kongo skulle få möjlighet att erhålla skuldlättnad så fort som möjligt. Givet att Sicominesöverenskommelsen utmanade IMF:s normativa makt gällande offentlig skuldsättning skapade det problematik när det kom till att erhålla skuldlättnad. Som ett resultat kom överenskommelsen att mobilisera de politiska krafter som stod bakom IMF under perioden 2008-2009, både inom IMF och oberoende av IMF. Det budskap man kom att sända var tydligt, Kongo skulle inte erhålla någon form av skuldlättnad innan avtalet mellan Kina och Kongo var omförhandlat. Under den kommande perioden kom fler och fler västerländska nationer att ena sig bakom agendan att ta bort den statliga garantin på de lån som hade getts av Kina för att finansiera gruvdriften, samt att begränsa antalet lån som man skulle vara tillåten att ta för att finansiera infrastrukturprojekt i Kongo med gruvan som säkerhet.

I samband med att Kina och Kongo signerade Sicominesöverenskommelsen blev det allt viktigare för IMF:s inflytelserika länder att säkerställa att Kongo

också skulle få möjlighet att erhålla skuldlättnad så fort som möjligt. Men givet att den överenskommelsen som signerades inte följde den norm som IMF satt upp kring offentlig skuldsättning skapade det här förhinder för en fortsatt skuldlättnadsprocess. Som ett resultat av detta började västländerna inom IMF och utanför IMF att mobilisera sin politiska kraft för att bemöta de nya premisser som överenskommelsen etablerade, med målet att överenskommelsen skulle omförhandlas innan man kunde fortsätta arbeta mot en skuldlättnad för Kongo.

Under den kommande perioden utövade IMF och de västerländska donationsländerna signifikant politiskt tryck på Kongo och deras ledare i en ansträngning för att få dem att omförhandla överenskommelsen. Allt för att få överenskommelsen att arbeta utifrån samma premisser som IMF arbetar efter, något som man kunde se tydligt i Maj 2009, när man efter mer än ett år av förhandlingar utan framgång kunde se Dominique Strauss-Kahn, dåvarande chef för IMF komma till Kinshasa för att förhandla med President Kabila.⁴⁵

Strauss-Kahn och President Kabila diskuterade Sicominesöverenskommelsen i enrum, och det är allmänt ansett som ett av de avgörande tillfällena för att övertyga presidenten om att omförhandla överenskommelsen. Överenskommelsen kom sedan att omförhandlas i oktober samma år, vilket öppnade dörren för en fortsatt relation mellan Kongo och Kina, samt för Kongo att erhålla skuldlättnad.⁴⁶ Man kan dra slutsatsen att det här var en situation där de internationella organisationer och västerländska donatorer som arbetade mot och i Kongo gemensamt spände sina politiska muskler och mobiliserade tillsammans i en kraftansträngning för att få Kongo att omförhandla Sicominesöverenskommelsen och hävda sin normativa makt. Kort efter att Strauss-Kahn besökte Kongo och diskuterade frågan, skickade representanter för regeringen i Kongo ett brev till deras kinesiske partner, *China Railway Engineering Corporation*, där man bad att meddela att den statliga garantin för de lån man erhållit som finansiering för gruvdriften inte längre skulle gälla.⁴⁷ Det sista tillägget till överenskommelsen, Avenant 3 från 2009 signerades i oktober 2009, ett tillägg som förändrade Sicominesöverenskommelsen till något som i större grad liknar ett utvecklingslån som IMF eller ett västerländskt land skulle ge. Den främsta faktor som pekar på den här förändringen är att man exkluderade gruvdriften och gruvdriftsföretaget från den offentliga skulden eftersom den statliga garantin som omfattade gruvdriftens finansiering via lån togs bort.⁴⁸

Lånet gällande gruvdriften och finansiering av gruvan i allmänhet blev i och med en sådan förändring ansett som ett privatlån, en kommersiell skuld mellan två parter oberoende av den Kongolesiska staten, den del av lånet som var avsedd för

⁴⁵ Global Witness: *China and Congo: Friends in need* mars 2011, sida 19

⁴⁶ Johanna Jansson, *The sicomines agreement revisited: prudent Chinese banks and risk-taking Chinese companies*, 2013, sida 155

⁴⁷ Johanna Jansson, *The sicomines agreement: Change and continuity in the Democratic Republic of Congo's international relations*, 2011, sida 15

⁴⁸ Avenant 3, 2009, sida 9, artikel 8

infrastruktursatsningar förblev fortsatt under statlig återbetalningsgaranti, och är således tekniskt sett strukturerad så som en statskuld.⁴⁹

I samband med att man förändrade strukturen i avtalet och tog bort den statliga garantin för lånet som finansierade gruvdriften, förändrade man även tidsfristen för återbetalningsskyldigheten och den totala tidsperioden för återbetalning. Dessa hade varit öppna och flexibla i originalavtalet, men i samband med tillägget till avtalet förändrades detta. I samband med att man förändrade ränta, återbetalningsperiod och tidsfristen blev avtalet också enklare att värdera enligt IMF:s modell, man satte ett maxtak på hur mycket Sicominex kunde låna till infrastrukturprojekt i Kongo med ett tak på 3 Miljarder dollar.⁵⁰ Räntan för den kredit man erhöll fick en övre gräns som skulle motsvara sexmånadersräntan på dollar, enligt LIBOR den 22:a april 2008, plus 1 procent. IMF definierade det i sin bedömning till en räntesats om 4,4 procent.⁵¹

Brautigam pekar dock på att räntan till China Exim Bank fortfarande inte har något tak, utan att den kinesiska parten i Sicominexöverenskommelsen istället ersätter skillnaden i ränta ifall bankräntan går över det tak som avtalet gör gällande,⁵² man har på så vis hittat ett kryphål som gör det möjligt att åsidosätta det tak man tvingades acceptera efter att avtalet omförhandlades. Tidsfristen och återbetalningsperioden nämndes inte i tillägget som gjordes oktober 2009, men Brautigam pekar på att IMF förändrade sin beräkningsstruktur och satte taket själva i sin generella uträkning där man använde en period om 25 år innan den statliga återbetalningsgarantin skulle infalla som både tidsfrist och den totala återbetalningsperioden.⁵³

4.2 IMF manipulerar sina beräkningsmetoder

I samband med att man under oktober 2009 reviderade Sicominexöverenskommelsen beräknade IMF förmånsnivån för överenskommelsens infrastrukturfinansiering genom att använda de nya bestämda faktorerna som nämndes ovan, så som ränta och återbetalningstid. IMF:s uträkning kom fram till att den del av utbetalningen som var en gåva, respektive ett lån, låg på 42 eller 46 procent, 42 procent om man exkluderade en bonus om 350 miljoner dollar som betalades ut av det kinesiska konsortium som var motpart i överenskommelsen, om man inkluderade dessa 350 miljoner, var

⁴⁹ Avenant 3, 2009, sida 9 artikel 8

⁵⁰ Ibid, sida 6, artikel 6

⁵¹ IMF 2010, sida 10, avenant 3, 2009, sida 7, artikel 6

⁵² Deborah Brautigam, 2009, sida 215

⁵³ Ibid, sida 214

överenskommelsens gåvoandel istället 46 procent.⁵⁴ med den nya bestämda beräkningsformen och de bestämda beräkningsfaktorerna översteg Sicominesöverenskommelsen miniminivån i de regler som IMF vid tillfället använde för hur förmånliga avtalen fick vara i förhållande till deras ramverk för offentlig skuld. Vilken stipulerar att ett lån behövde en gåvoandel om minst 35 procent för att vara ansett som förmånligt.⁵⁵

Brautigam pekade 2011 ut det faktum att beräkningsmodellen för hur förmånligt lånet var enligt IMF:s beräkningsmodell, vilade på två antaganden. Först noterar Brautigam att IMF som tidigare nämnt använde 25-årsperioden före den statliga garantin skulle infalla både som period för tidsfrist innan återbetalning och den totala återbetalningsperioden⁵⁶. Även om det inte är något tekniskt inkorrekt med att använda den modellen, så menar Brautigam att det är ett extraordinärt antagande, där man skapar ett intryck av att lånet är finansierat under så förmånliga termer så att det liknar bistånd. Vilket inte är fallet.⁵⁷

Det andra antagandet gjort av IMF är att använda sig av den bonus som det Kinesiska konsortium av företag betalade ut och framställa denna som budgetstöd, således kunde den man inkludera denna i sin förmånlighetsberäkning som bistånd eller en form av stödbetalning, vilket i sin tur sköt upp beräkningsnivån till den höga nivån om 46 procent. Valet att inkludera bonusen i sin tolkning av lånets förmånsnivå är ett ovanligt val och Brautigam menar att det är ett vanligt inslag i överenskommelser där man utvinner naturresurser och råvaror, men inte i samband med infrastruktursatsningar.⁵⁸

Brautigam menar istället att den riktiga gåvoandel som man borde använda för att beräkna lånet till infrastruktursatsningen borde ligga på en nivå om 33,8 procent istället. Genom att använda OECDs uträkningsverktyg och en ränta om 4.4 procent med en total återbetalningsperiod på 25 år, utan någon tidsfrist för återbetalning och om man samtidigt exkluderar signeringsbonusen från gåvoandelen.⁵⁹ Man kan dra slutsatsen att IMF använde sig av en mycket mer generös beräkningsmetod för att räkna ut gåvoandelen för att göra Sicominesöverenskommelsen mer lik en traditionell biståndsöverenskommelse mellan länder i afrika och länderna i väst istället för att se det som den överenskommelse det är, en mer kommersiell överenskommelse mellan Kina och ett afrikanskt land. Genom att klämma in den kinesiska överenskommelsen i en förpackning som kändes mer familjär och bekväm kunde man enklare acceptera den.⁶⁰

Den analys som Brautigam gör pekar på en typ av verktyg där man manipulerar information från IMF:s sida för att verka som normsättande

⁵⁴ Convention de collaboration 2008, sida 8 artikel 5.1

⁵⁵ IMF 2013, Concessionalty and the design of debt limits in the IMF-supported programs in low income countries

⁵⁶ IMF 2010, sida 10

⁵⁷ Deborah Brautigam, 2011, sida 215

⁵⁸ Ibid, sida 214

⁵⁹ Ibid

⁶⁰ Ibid

organisation. Både genom att hävda sina normer via politisk makt, men även här som Brautigam visar genom att förändra sina kalkyler för att få något att framstå som om det faller inom ramen för organisationens beräkningsmodeller. De två antaganden som lyfts fram, signeringsbonusen och den 25åriga tidsfristen är ett signifikant och generöst antagande gjort från IMF:s sida för att bända in avtalet inom sina ramar. Som författaren pekar ut är den här typen av bonusar vanligt förekommande inom avtal som rör gruvdrift, oljeutvinning eller andra samarbeten som rör resursproduktion, men ett ovanligt inslag inom avtal som rör infrastruktursatsningar. Givet att IMF valde att inkludera signeringsbonusen i sin beräkningsmodell och valde att bortse från den struktur som avtalet har där både gruvdrift och infrastruktur kombinerats gjorde organisationen ett ovanligt generöst val när man inkluderade bonusen. En annan faktor som Brautigam pekar på, är tidsfristen innan återbetalning av lånet skall ske det vill säga 25 år, där man inte längre har en statlig återbetalningsskyldighet om man inte skulle ha genererat tillräckligt mycket vinst från gruvdriften för att betalat tillbaka lånet. Det är dock givet de förutsättningar som finns osannolikt att så skulle ske, på grund av det ständiga marknadsbehovet av koppar och kobolt.

En annan viktig faktor som dels gör det mer sannolikt att man kommer hinna betala tillbaka lånet innan tidsfristen löper ut, men som IMF inte inkluderade i sina beräkningar, är skattelättnader och undantagen skatt för gruvdriftsprojektet. Vanligtvis brukar inte utvecklingslån vars förmånlighetsvärde utvärderas av IMF komma från länder annat än väst eller afrikanska organisationer som arbetar med utvecklingslån. Sådana lån brukar återbetalas via statsbudgeten och inte via vinst från ett kommersiellt projekt.

Att inte inkludera en skattelättnad för gruvdriften, vilken är avsedd att återbetala det utvecklingslån som ges för infrastruktursatsningar och finansiering av gruvan är för mig ett konstigt beslut. Detta då man i Kongo har beslutat om att man skall vara befriad från samtliga avgifter, skatter, tullar eller royalties, som är länkade till gruvdrift och härrörande aktiviteter eller infrastruktursatsningar.⁶¹ Vidare garanterade också regeringen i Kongo frihet från avgifter och betalningar relaterade till: användning av, utdelande av, överföring eller gåva av gruvrättslicens eller exploateringslicens och undantag för royaltyavgifter i samband med gruvbrytning.⁶²

⁶¹ Convention de collaboration 2008, sida 19, artikel 4.2.1

⁶² Convention de collaboration 2008, sida 20, artikel 4.2.2 - 4.2.3

5 Vad innebär Kinas normutmaning

IMFs ansträngningar att både hävda sina normer och att förändra enligt vilken struktur man arbetade med sina normer i Kongo för att motverka den normutmaning som det kinesiska samarbetet kring sicominesgruvan innebar, genom att manipulera och förändra sin beräkningsmodell förändrade man sättet man bedömde sicominesöverenskommelsen på så vis att den föll inom ramen för vad som var tillåtet för att bli godkänt enligt IMFs standard. I själva verket som den här uppsatsen pekar på, påverkade Sicominesöverenskommelsen IMFs möjligheter att verka normativt och sätta normer när det kommer till offentlig skuldhantering i Kongo. Utvecklingen beror främst på Kinas tillvägagångssätt och ovilja att följa de normer som IMF satt upp internationellt och som övriga länder i väst och de afrikanska institutioner som ger utvecklingslån arbetar utifrån. Kina har sedan man kom i konflikt med IMF i Kongo, fortsatt att arbeta på liknande vis i andra afrikanska länder, vilket slutligen lett till en reform inom IMF gällande offentlig skuldhantering. I november 2009, en månad efter överenskommelsen att omförhandla Sicominesöverenskommelsen, gjorde regeringen i Angola en överenskommelse med IMF som inkluderade en klausul i vilken man tillåts göra undantag från de begränsningar man satt kring oförmånliga lån. Under förutsättning att de förmånliga lån man tagit, inte skulle vara tillräckligt för att finansiera samtliga infrastruktursatsningar, skall man vara flexibla och öppna för granskning av andra lån.⁶³ I min mening är det här ett signifikant avsteg från den tidigare principen om att inte tillåta oförmånliga lån, en kompromiss och försök att anpassa sig till det nya förhandlingsklimat som etablerades efter att man omförhandlade överenskommelsen i Kongo. Kompromissen man tecknade i Angola föregick en revidering av IMFs norm gällande offentlig skuldsättning som skedde i december 2009, organisationen presenterade då ett nytt ramverk vilket i högsta grad karaktäriseras av att man vill vara flexibel i sina lösningar och bedömningar.⁶⁴ Den nya norm man arbetar utifrån tillåter länder att i större grad ta och nyttja kommersiella lån medan man fortfarande kan vara en del av IMFs stödprogram. Man kommer även i större grad visa hänsyn till nationer med en sämre kapacitet kring de offentliga finanserna vilket i sin tur leder till en högre risk när man accepterar offentlig skuld. IMF, skriver bland annat följande (översatt):

⁶³ IMF 2009, sida 39

⁶⁴ IMF 2013

”Oförmånliga lån bör vara verkligen exceptionella. Under det här tillvägagångsättet kan fonden utvärdera det på fall-specifik basis utifall att planerade finansieringsinstrument, kan bli bemötta som ett paket vars syfte är att möta förmånskraven.”⁶⁵

Som ett riktmärke för när länder bör vara tillåtna att använda oförmånliga lån inom ramverket för IMF:s verksamhet är ”verkligen exceptionella” ett vagt riktmärke. Jag vill mena att den här typen av vaga formuleringar blev en del av deras ramverk för att undvika liknande situationer som den man möttes av i Kongo i samband med Sicominesöverenskommelsen, där gåvodelen var bestämd och organisationen behövde manipulera sina informationsparametrar för att tillgodose den politiskt viktiga finansieringen från Kina. I den nya versionen, verkar det som om IMF medvetet har valt att använda sig vagare och mindre specifika formuleringar för att bättre kunna bemöta en ny situation där Kinesiska investerare har ett annat tillvägagångssätt än vad man använt sig av i väst. Vidare kan man även i tidigare citat från IMF:s reviderade ramverk se att IMF öppnar upp för länder med sämre makroekonomisk styrka och lägre kapacitet kring de offentliga finanserna med hög riskfaktor kring offentlig skuldsättning i så kallade paketerade kontrakt. Något som kan ses som ett resultat av Kinas normutmaning, för att vara en relevant faktor och motpol till länder som inte tidigare kunde erhålla stöd av IMF men som hade varit en potentiell investeringspartner med Kina.

IMF fortsatte att kompromissa med sina tidigare regler och normer även efter att man formellt reviderade sina regler, efter Sicominesavtalet och överenskommelsen i Kongo, behövde man vara mer flexibel för att kunna bemöta och hantera kommersiella finansieringsförslag från Kina. I september 2010, drygt tio månader efter att man reviderade sina regler, tecknade Ghanas regering och China development bank en grundläggande överenskommelse ett memorandum of understanding värd 3 miljarder dollar. Den här krediten var avsedd för att finansiera infrastrukturprojekt inom transport, sociala och gasutvinningssektorer. På samma vis som man konstruerade Sicominesöverenskommelsen, var den här överenskommelsen konstruerad. Med en kredit avsedd att betalas ut i omgångar, och de slutgiltiga projekten som var avsedda för finansiering skulle först diskuteras senare under nästkommande år, i augusti 2011. Med hjälp av krediten om 3 miljarder dollar, en överenskommelse om drift och utvinning av råvaror, samt uppbyggnad av tillhörande infrastruktur i ett projekt länkat till Ghanas oljefält utanför kusten *Jubilee*.⁶⁶ Det första projektet godkändes kort därefter av parlamentet, ett projekt värderat till 850 miljoner dollar.⁶⁷ Men precis som i fallet kring Sicominesöverenskommelsen, blev den kinesiska utvecklingsbankens lån

⁶⁵ IMF 2013

⁶⁶ Sarah Hardus, 2014, Chinese national oil companies in Ghana: The cases of CNOOC and sinopec, sida 589

⁶⁷ Ghanaweb, Parliament approves off-taker agreement under China loan deal, 2016-11-01

till Ghana ett kontroversiellt ämne i samröre med IMF. Den kredit som Ghana hade tilldelats av IMF vilken signerades under 2009, inkluderade ett krav som ställdes från IMF på Ghana vilket innebar att Ghana inte fick teckna kommersiella lån som översteg 800 miljoner dollar under 2011.⁶⁸ Att Ghana översteg den överenskomna gräns för kommersiella lån, resulterade sedermera med en politisk kontrovers i vilken President Atta Millis skall ha blivit citerad med att ha sagt att:

”även om det innebär att lämna IMF så kommer krediten från Kina att bestå”.⁶⁹

Men likt i Kongo, är Ghana ett land som är väldigt beroende av bistånd, så det förefaller osannolikt att Presidenten skulle välja att lämna IMF och stänga dörren till internationellt stöd från västvärlden. Men på grund av att Ghana inte hade samma behov av skuldlättnad som Kongo, utan hade fullföljt IMF:s skuldlättnadsprogram redan 2004,⁷⁰ hade man inte samma möjligheter att nyttja sin politiska och ekonomiska makt som man hade i Kongo för att få Ghana att minska sin kredit och omförhandla sitt avtal med Kina. Resultatet blev liknande vad som hände i Kongo, där IMF valde att modifiera sina bedömningskriterier för att ackommodera bedömningen så att den föll inom ramen för det lån som man tecknat med sin kinesiska motpart. I en pressrelease från December 2011, säger IMF följande:

”Styrelsen godkände också en modification av prestationskriterier relaterat till Ghanas gräns för oförmånliga lån, för att ge ytterligare möjlighet för ökade infrastruktursatsningar, eftersom hållbarhetsanalyser i förhållande till skuld föreslår utrymme för större oförmånliga lån”.⁷¹

Efter det att IMF gav sitt stöd till ett utökat lån, godkände Ghanas parlament överenskommelsen i februari 2012 och fick således tillgång till krediten om tre miljarder dollar, den formella överenskommelsen signerades av representanter från Kina och Ghana i Peking i april 2012. Den här typen av kompromiss från IMF:s sida, ligger i linje med ett reviderat ramverk för offentlig skuldsättning, men den är värd att lyfta fram på grund av att den skedde efter att den överenskommelse som redan fanns utmanades av den kredit som erbjöds via China development bank, det här visar på en tendens att IMF fortfarande försöker vara en normsättande makt gällande offentlig skuld i största möjliga mån. Men att man är villig och att man kommer att kompromissa sina normer när den utmanas utifrån, så som har skett via kinesiska utvecklingslån.

Det här kan indikera en vilja att göra individuella bedömningar istället för att ha standardiserade krav, där varje individuellt land får krav ställda som är specifika

⁶⁸ IMF 2010 juni, Ghana, sida 59

⁶⁹ Ghanaweb: Ghana snubs IMF over \$3Billion Chinese Loan, 2016-11-01

⁷⁰ IMF 2004

⁷¹ IMF 2011

för deras situation och förhållanden. Mer sannolikt är att dessa krav kommer att bedömas utifrån en mer dynamisk och reaktiv agenda, där tillgången på kinesiska utvecklingslån och andra typer av kommersiella lån kommer att påverka hur IMF väljer att implementera sin normativa standard kring offentlig skuldsättning. Uttryckt på ett annat vis, IMF:s möjligheter att verka normativt och vara normsättande gällande offentlig skuldsättning har inte blivit påverkat ifall det inte finns andra alternativ för landet i fråga så som de kinesiska utvecklingslånen visade sig vara i fallet Ghana och Kongo, vilket sedermera ledde till att IMF manipulerade sina bedömningskriterier för att få det att se ut som om lånen föll inom ramen för de krav man hade ställt.

6 Slutsats och diskussion

Det är svårt att säga entydigt att framtiden kommer att spelas ut på ett visst sätt, men vad man kan säga är att de kommersiella utvecklingslån som erbjudits och fortfarande erbjuds av finansiella institutioner och banker i Kina fundamentalt har förändrat maktbalansen mellan IMF och de länder i behov av utvecklingslån. IMF har under en lång tid kunnat verka som nyckelhållare, normativ makt och normsättande makt som en form av sista utväg, en lender of last resort, men den här uppsatsen visar att där har skapats ett maktvakuum efter att Kina framgångsrikt har rubbat IMF:s makt. Jag utgick från en övergripande forskningsfråga som lyder Hur påverkar Kinas agerande i Afrika IMF som normsättande makt. Med följande delfrågor:

- Hur fungerar IMF:s normsättande makt i ett nutida och ur ett historiskt perspektiv
- Hur ser Kinas utmaning mot IMF:s normsättande makt ut?
- Vilken betydelse och hur påverkar Kinas utmaning av IMF:s normsättande makt IMF:s arbete?

Jag har visat ur ett historiskt perspektiv hur IMF som normativ makt har utvecklats från att inte ställa några krav, till att ställa alltomfattande, ekonomiska såväl som politiska krav på sina mottagarländer. Uppsatsen har även visat hur Kina, via sina kommersiella utvecklingsbanker har påverkat IMF:s möjligheter att tvinga de länder som söker stöd eller som är i behov av stöd att följa deras normativa makt. Genom att utmana IMF i deras roll som en sista utväg, eller vad som under många år, var den enda utvägen för utvecklingsländer i behov av kapital och nyckelhållare till inflödet av offentligt och privat kapital.

Genom att använda mig av Robert W Cox konceptuella koppling mellan makt över produktionsmedel, makt som stat och makt i internationella relationer argumenterade jag för och försökte visa i uppsatsen att Kinas möjlighet att utmana IMF som normativ makt bygger på deras finansiella styrka och möjligheter sprungna ur deras tillväxt, handelsbalans och strukturella kapacitet från tidigare årtionden av omstruktureringar i Kina för att främja tillväxt. Således stödjer det mitt grundläggande teoretiska ramverk och dess utgångspunkt att produktionsmedel är en fundamentalt viktig faktor som etablerar makt, men även att det är här makten föds. I termer om Kina och hur deras utmaning av IMF som normativ makt sett ut, argumenterar jag utifrån de överenskommelser som gjorts i Kongo men även Ghana. Där finns både materiella och normativa skäl till varför Kina valt att gå sin egna väg. Där finns goda argument varför den väg Kina valt är mer lämplig i frågan om offentlig skuldssättning när man arbetar med utvecklingsländer och bistånd. I frågan om materiella skäl, kan man se en tydlig trend där ett mer tillåtande tillvägagångssätt med finansiering vis-a-vis produktion på kommersiella termer för att finansiera kinesiska affärsintressen i afrikanska

länder är fördelaktigt för flera aktörer; den kinesiska staten, kinesiska banker, kinesiska företag och de kinesiska arbetare som kan arbeta i de afrikanska länderna. Den tredje frågan som diskuterades, på vilket vis Kinas normutmaning påverkade IMF och deras möjlighet att vara normsättande. Där har uppsatsen pekat på att kommersiella lån från kinesiska utvecklingsbanker påverkar IMF och deras möjlighet att hävda sina normer gentemot länder som tar emot stöd. Men de kinesiska utvecklingslånen är inte en normutmaning i sig, utan de är bara normutmanande i de fall där de finns tillgängliga. Medan de kinesiska utvecklingslån jag har valt att framhäva i uppsatsen visar på den kinesiska norm kring offentlig skuldsättning som råder, är det inte ett försök från Kina att ersätta IMF eller utmana IMF och deras norm kring skuldsättning i Afrika. Det är inget mål som Kina arbetar utefter som jag har kunnat utkröna under arbetets gång. Istället verkar det som om lånen som har givits, har gjort så utifrån kommersiella intressen, och en vilja att utnyttja de tillfällen som ges att göra en god affär. Den slutsatsen har jag nått efter att först ha tittat på IMF som normativ makt, hur den fungerar och vilken effekt den har haft. Jag argumenterar utifrån Cox uppfattning om den hegemoniska makten USA som använder IMF som ett verktyg för sitt inflytande, sedan 1952 då man introducerade conditionality, krav, har IMF:s makt att sätta normer varit ett tvingande verktyg på grund av att man samtidigt använde sin ekonomiska makt och styrka.

Uppsatsen skulle potentiellt kunna leda till vidare forskning inom två områden, vidare forskning kunna göras på Sicominesfallet specifikt, mer djupgående och mer omfattande kring vad som hände, varför och hur utfallet med normutmaningen gentemot IMF skulle kunna implementeras i andra länder för att se hur kommersiell finansiering kan påverka bistånd och utvecklingslån. Det andra området som vidare forskning skulle kunna göras inom, är en djupgående undersökning av IMF och deras ramverk för offentlig skuld. Genom att belysa vilka nyckelaktörerna är inom IMF och under vilka förutsättningar de tog sina beslut. En sådan studie skulle utifrån ett aktörsperspektiv kunna få bättre förståelse för IMF som organisation och vad som påverkar deras strukturer. En sådan studie skulle också kunna etablera tydliga skillnader mellan en konstruktivistisk syn om att det är organisationen och personalen inom IMF som bestämmer deras agerande, kontra Cox teori om att IMF enbart är ett hegemoniskt verktyg i en större maktprocess.

7 Källor

7.1 Primärkällor

Avenant 3, 2009, (Avenant no,3 à la Convention de Collaboration relative au développement d'un projet minier et d'un projet d'infrastructures en République Démocratique du Congo du 22 avril 2008)

Convention de Collaboration 2008, (Convention de Collaboration entre la République Démocratique du Congo et Sinohydro Corporation relative au développement d'un projet minier et d'un projet d'infrastructures en République Démocratique du Congo)

Convention de joint venture, 2008, (Convention de Joint venture entre le groupe Gécamines et le Consortium d'Entreprises Chinoises)

IMF 2004: IMF Country Report no. 04/209, Ghana: enhanced initiative for heavily indebted poor countries – completion document

IMF 2009, Angola: Request for Stand-By-Arrangement, IMF, Country Report no. 09/320, November, IMF Washington DC.

IMF 2010, [DRC]: Staff report for the 2009 Article IV Consultation, Request for a Three-Year arrangement under the poverty reduction and growth facility, and request for additional interim assistance under the Enhanced initiative for HIPC's,

IMF Country Report no 10/88, March, Washington:IMF

IMF Articles of agreement 2011

IMF 2011: IMF Executive Board completes fifth review under ECF arrangement for Ghana and approves US\$91.55 Million..., Press release no11/469, December 14

IMF 2011 Juni, Ghana:2011 Article IV consultation and Third and Fourth reviews under the arrangement under extended credit facility, requests for waiver of nonobservance of performance criteria... IMF Country Report no 11/128

IMF 2013, Concessionality and the design of debt limits in the IMF-supported programs in low-income countries

IMF 2013, Debt Relief Under the Heavily Indebted Poor Countries (HIPC) initiative, Washington DC

OECD, 2008, The Paris Declaration on Aid Effectiveness and the Accra Agenda for Action,

OECD 2008; Busan High-level forum 2011, Busan Partnership for Effective Development Co-operation

Protocole d'accord 2007, (Protocole d'Accord pour le partenariat « La Sino-Congolaise des Mines SARL » (SICOMINES) entre d'une part le consortium d'entreprises chinoises et d'autre part Pierre Lumbi, représentant du Gouvernement de la RDC.)

World Bank, 1981, Accelerated Development in Sub-Saharan Africa An Agenda for Action ,

7.2 Sekundärkällor

Alastair Fraser, Lindsay Whitfield 2009, The Politics of Aid, African strategies for dealing with donors, Oxford, New York, Oxford University Press

Ariel Buira 2003, An analysis of IMF Conditionality, No. 22, August 2003

Columba Peoples and Nick Vaughan-Williams, Critical Security Studies: an introduction, 2015, Routledge

Deborah Brautigam, 2009, The Dragon's Gift. The Real Story of China in Africa, Oxford University Press

Deborah Brautigam, 2011, Chinese Development aid in Africa: What, Where, Why and how much? In J. Golley and L. Song, China Update 2011, Australia National University

Donald E Weatherbee, International Relations in Southeast Asia: The Struggle for Autonomy 2010, Rowman & Littlefield

Jaqueline Berg 2007, Legitimacy Dilemmas: the IMF's pursuit of country ownership

Johanna Jansson, 2011, The Sicomines Agreement: Change and Continuity in the Democratic Republic of Congo's International Relations, Occasional paper no 97, China in Africa project

Johanna Jansson, 2013, The Sicomines agreement revisited: prudent Chinese banks and risk-taking Chinese companies, Review of African Political Economy, Volume 40, issue 135

Ghanaweb, Ghana snubs IMF over \$3bn Chinese loan, 2016-11-01
<http://www.ghanaweb.com/GhanaHomePage/NewsArchive/Ghana-snubs-IMF-over-3bn-Chinese-loan-223604>

Ghanaweb, Parliament approves off-taker agreement under China loan deal, 2016-11-01
<http://www.ghanaweb.com/GhanaHomePage/NewsArchive/Parliament-approves-off-taker-agreement-under-China-loan-deal-230885>

Global Witness: China and Congo: Friends in need Mars 2011, London

Ngaire Woods, 2008, Whose aid? Whose influence? China, emerging donors and the silent revolution in development assistance. International affairs, 6,

Robert W Cox, (1996). Social forces, states, and world order: Beyond international relations theory (1981)

Robert W Cox, Harold Jacobson, 1973, The anatomy of influence: decision making in international organization, Yale University press

Sarah Hardus, 2014, Chinese National oil companies in Ghana: The cases of CNOOC and Sinopec, Perspectives on Global Development and technology, volume 13, issue 5-6

Teorell och Svensson, 2013, Att fråga och att svara, Liber Förlag.

Obama administration seek to keep IMF veto as China influence is expanded
www.bloomberg.com/news/articles/2015-05-12/obama-administration-said-to-reject-plan-that-threatens-imf-veto, 2016-11-01

Global financial stability report – a report by the monetary and capital markets department on market developments and issues
www.imf.org/external/pubs/ft/gfsr/, 2016-11-01

IMF members' quotas and voting power, and IMF board of governors

www.imf.org/external/np/sec/memdir/members.aspx#1, 2016-11-01